కథా కౌముది

మానసగంగ

కానాల శారద

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

ప్రతి సంవత్సరం పరీక్షలైపోయిన ఆఖరి రోజున పిల్లలంతా మా పల్లెకు చేరుకోవడం ఎప్పట్నుంచో వస్తున్న ఆనవాయితీ. నాకు మాత్రం మధ్యాహ్నం పరీక్ష కావడం వల్ల అందరికన్నా కొంత ఆలస్యంగా పోవాల్సివచ్చింది. సాయంకాలం పూట ఒంటరిగా ప్రయాణం వద్దని అన్న ఎంత చెప్పినా వినేటట్లు లేను నేను. అందుకు కారణం మా పల్లె మేం చదువుకునే చోటికి చాలా దగ్గర. పైగా ఎప్పుడూ వచ్చేపోయే అలవాటుండే పల్లె కూడాను. నెలరోజులుగా రాత్రుళ్ళు నిద్ర మేల్కొని పరీక్షలకు చదవడం వల్ల బస్సులో కూర్చోగానే చల్లటిగాలికి కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. బలవంతంగా టిక్కెట్ తీసుకోవడానికై మేలుకున్నా. టికెట్ తీసుకోవడమే ఆలస్యం బాగా నిద్రపట్టేసింది. తీరా మెలుకువ వచ్చి చూసేటప్పటికి అది మా ఊరుకాదు. అసలది ఊరేకాదు. నేను చేరాల్సిన మా పల్లె దాటిన తర్వాత వచ్చే ఒక మారుమూల కుగ్రామం. నా ఖర్మ కాకపోతే బస్సులో కండక్టరైనా నన్ను లేపకపోయాడు.

ఆ రోజున అమావాస్య అయి ఉండొచ్చు. చిక్కటి చీకటి పరుచుకుంది, కన్ను పొడుచుకున్నా ఏమీ కనబడటంలేదు. ఎంతో అభివృద్ధి జరుగుతోందనుకుంటున్న యీ కాలంలో కూడా వీధి లైట్లకు సైతం నోచుకోలేని పల్లెలున్నాయా అని ఒక్క క్షణం బాధకలిగింది.

ఆ చిక్కటి చీకటిలో బస్సు దిగాలంటేనే విపరీతమైన భయమేస్తోంది. నాతో పాటు యింకా నలుగురైదుగురు బస్సు దిగినట్లుంది. అందులో ఆడవాళ్ళు ఉన్నట్లు సూచనలేవీ లేవు. బస్సు దిగుతూనే ఒక్కసారి చుట్టూ కలయజూశాను. వచ్చేపోయే బస్సులు, కార్ల హెడ్‌లైట్ల వెలుతురులో కనిపించిన దృశ్యానికి గుండె గుభిల్లుమంది. బస్సు దిగిన వాళ్ళంతా అంతో యింతో మైకంలో ఉన్నవారే. అందులో ఒకాయన వేషం, దర్పం, ధోరణి చూస్తే ఆ ఊరి పెద్ద కామందులా తోచాడు. తక్కిన అందరూ అతని పాలేర్లేమో మరి. వాళ్ళ వేషభాషలు పూర్తి పల్లెవాటంగా ఉన్నాయ్. బాగా మత్తుతో నిండిన కళ్ళు తేలిపోతున్నాయ్. అడుగులు తడబడి తూలి, తూలి పడుతున్నారు.

"భగవంతుడా! ఈ వేళప్పుడు బయల్దేరవద్దని అన్న చెప్పిన మాట పెడచెవిని పెట్టినందుకు ఎంతటి దారుణమైన శిక్ష విధించావు తండ్రీ! ఇప్పుడింత భయంకరమైన ఊబిలో యిరుక్కుపోయానే, ఏమిటి నా పరిస్థితి? ఏది దారి?" కళ్ళు మూసుకుని మనసులోనే వెయ్యి దేవుళ్ళకు మొక్కుకున్నాను.

రెండు, మూడు టెంకాయల మూటలు వాళ్ళవే ఉన్నట్లున్నాయ్. ఒక మూట సరిగా బిగించి కట్టినట్లు లేదు. మూటలు దింపేటప్పుడు పట్‌పట్‌మని చప్పుడు చేస్తూ టెంకాయలు రోడ్డంతా పరుచుకున్నాయ్. చీమ చిటుక్కుమన్నా వినపడేంత ఆ నిశ్శబ్ద నిశీధిలో వాటి శబ్దం మరింత భయంకరంగా తోచింది.

''రేయ్! బిర్నా టెంకాయలెత్తండ్రా మూటకు. దొంగనాయాల్లారా! మీ బతుక్కు మూటలు కట్టేది కూడా సరింగా రాదారా? హూ... హూ.. కానీండి. కానీండి బిర్నా.'' పాలేర్లను దబాయిస్తూ సిగరెట్టు వెలిగించాడు పెద్దాయన.

జోకులేసుకుంటూ, మధ్యమధ్యలో తిట్టుకుంటూ, వెకిలి నవ్వులు నవ్వుకుంటూ టెంకాయలు మూట కెత్తుతున్నారు పాలేర్లు. అంతవరకు నన్నెవరూ పట్టించుకోలేదు. అసలు చూడనైనా లేదు, అంతవరకు నన్ను గమనించని వాళ్ళు హెడ్‌లైట్ల వెలుతురులో నేను కనబడగానే వింతగా నావైపు చూశారు. రోడ్డువారగా నక్కి నిల్చుకున్న నన్ను ''ఏ ఊరు పాపా నీది? ఒంటిగా యియ్యాలప్పుడు యీడెందుకు నిలచున్నావు?'' మత్తు, మత్తుగా అతడు మాట్లాడిస్తుంటే పంచప్రాణాలు పైకి పోయినట్లయింది. కానీ జవాబివ్వక తప్పిందికాదు. ఎందుకంటే ఆ రాత్రి ఎక్కడో ఒక చోట తలదాచుకునే మార్గం చూసుకోవాలి మరి.

''కరణం శంకరప్ప మా చిన్నాయనప్పా. మా వూరెప్పుడొచ్చిందో ఎప్పుడు పోయిందో తెలీనంత నిద్రపట్టేసింది. మెలుకువొచ్చేసరికి యిక్కడున్నా. ఇది ఏ ఊరుప్పా?'' తప్పనిసరి ధైర్యం ప్రదర్శించాల్సి వచ్చింది.

''కరణమప్పా వాళ్ళ పాపవా నువ్వు? ఎంత పనైందీ? సరేలే, ఇంగేం చేసేది? బయపడద్దు. మేముండాము. నీకేం కాదు, మా యింటికి పద'' అసలే ఎర్రజీరలతో నిండిన కళ్ళు, మొరటున వున్న ఆ కంఠస్వరం ఏవేవో భయాలను అనుమానాలను రేపుతున్నాయ్.

''నేను మా వూరికి పోతానప్పా? ఇప్పుడేమైనా బస్సుందా?'' భయం బయట పడకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నాను.

''ఈ యాలప్పుడు ఎట్లవుతాది? రేతరి పదిగంటలపై బడింది. పద, పద. మాయింటికి పోదాం. తెల్లారతానే నా మనుసులు నిన్ను మీ వూరికాడ దిగబెడ్తార్లే. నడు'' స్వరం బాగా మొరటుగా అన్పించినా, సభ్యత లేకపోలేదు ఆ మాటల్లో. అసలు చెప్పాలంటే నన్నుగురించి అంత అఖ్ఖరగా పట్టించుకోనవసరమే లేదు. అంతలోనే ఎవరో ముక్కూ మొగమూ తెలీని వాళ్ళిల్లు అనగానే దిగులుగా వుంది. పోనీ యిల్లైనా దరిదాపుల్లో ఉందా అంటే అదీలేదు. ఆ నిశిరాత్రిలో వాళ్ళతో పాటు దాదాపు ఒక కిలోమీటరు దూరం నడిచిపోవాల్సిందే - తెలీని నిస్సత్తువ భయాన్ని మరింత పెంచుతున్నది.

వేరే దారిలేక వాళ్ళననుసరించాను. ముందర లాంతరు పట్టుకుని ఒకపాలేరు దారి చూపిస్తుంటే, మరో యిద్దరు టెంకాయల మూటలు, బ్యాగ్ పట్టుకుని నడవసాగారు. కారుచీకటి, గతుకుల రోడ్డు చుట్టూ తూలితూలి అడుగులేస్తున్న తాగుబోతులు. నా నరకయాతన ఏమని చెప్పను? కల్లోల సముద్రంలో ఎగసిఎగసి పడే కెరటాల్లాంటి ఆలోచనలు.

ఇంతలో పొలం గట్లపై నడవాల్సివచ్చింది. అట్లాంటి చోట్ల నడిచి అలవాటు లేదు. రెండు, మూడుసార్లు దొర్లి పడబోతే చెయ్యి పట్టుకుని లేపారు పాపం ఆ పాలేర్లు. కానీ, ఆ క్షణంలో నా మీద నాకే అసహ్యం కలిగింది. ఒంటరి ప్రదేశంలో ఎవరో పరాయి మనుష్యులు చేయి పట్టి లేపుతుంటే ఒళ్ళంతా తేళ్ళూ - జెర్రులూ పాకినట్లయింది. కానీ, ఏమీ చేయలేని పరిస్థితి. ఇంకా ఏమేం చవి చూడాల్సో మరి.

ఎలాగో గంటసేపు నానా అవస్థలు పడి గమ్యస్థానం చేరుకున్నాం. కోట్ల నక్షత్రాల్లో పొందికగా వెలిగే చందమామలా విద్యుద్దీపాలతో తళతళా మెరుస్తున్న పెద్ద భవంతి ముందు ఆగాము.

తలుపులు తట్టకనే లోపల్నుంచీ తలుపులు తెరుచుకున్నాయ్. పనిమనిషి తలుపు తీస్తూనే ఆ యింటి యిల్లాలు వచ్చి నిలబడింది.

''పద పాపా! లోపలికి పద'' స్థాణువై నిల్చుకున్న నాతో గట్టిగా పలికింది అతని స్వరం. మత్తు నషాళానికంటినట్లుంది. ఉలిక్కిపడ్డాను.

"ఉహూ! నేనిక్కడ్నే ఉంటాను. ఈ లైట్ల వెలుతురులో కూర్చుంటాను. నాకిక్కడేం భయంలేదు. నేను లోపలికి రాను." నేను ఏ ధైర్యంతో మొండి చేస్తున్నానో నాకే తెలీదు.

"రాత్రంతా యాడనే కూసుంటావా? ఏమ్మో! నీకేమన్నా మతిపోయిందా ఏమో? అసలు నువ్వీడకు ఒంటిగా వచ్చిండేదే తప్పు. బస్‌లో నిద్దరపోయింది యింకా తప్పు. ఈ రాత్తిరి కాడ యాడ్నే ఒంటిగా ఉంటాననేది యింకా తప్పు. అసలే పల్లెకొంప. చెట్లూ - పొదలు, చీకట్లో పురుగూ - పుట్రా పారాడతావుంటాయి. ఏమనుకుంటూ వున్నారో? లెయ్. లెయ్యమ్మా, లోపలికి పద" ఆజ్ఞాపించాడు అతడు.

ఆ పరిస్థితిలో నన్నిలా గర్జించినా మధ్యలో "అమ్మా" అనే కమ్మని మాట నాలోని భయాన్ని కొంతలో కొంత తగ్గించింది.

పాముల మాట చెవిని పడగానే, యింకేం మాట్లాడక లోపలికి పోవడానికి సిద్ధమయ్యాను. కానీ, ఆ కామందు మాట్లాడక గంభీరంగా నిలబడి నన్నే చూస్తోంది. ఆమె కళ్ళు నన్ను గురించి ఆరా తీస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. పరిస్థితి అలాంటిది. సమయమలాంటిది. ఎవరికైనా, ఎట్లాంటి అనుమానమైనా కలగడం సహజం.

అంత పెద్ద భవంతి పెద్ద ద్వార బంధం, యింతెత్తుగడప పాతకాలపు కట్టడానికే అధునాతనమైన హంగులు తీర్చిదిద్దారు. గడపదాటి లోపలికి అడుగుపెడుతున్న వాడల్లా తూలిపడబోయాడు కామందు. ఎంతో ఆప్యాయతగా తనచేతినందిస్తూ "దిందినానికీ నీ దరిద్రమలవాటు ముదిరిపోతావుండాది. ఒళ్ళు గుల్లయ్యేదంకా యిట్టానే పాట్లు పడతావుండు" ఆ కంఠంలో అతనిపట్ల అభిమానంతో కూడిన కోపం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"నీ కావిడి తగలెయ్య. అడ్డం తియ్యే" చెయ్యి విదుల్చుకునిపోయేవాడల్లా వెనక్కు తిరిగి "అన్సూ! ఏయ్ అన్సూ! యీ పాప మన కరణమోండ్ల పాపంట. నిద్దర్లో ఏమారిపోయి మనూరికాడ దిగిందిలే. ఏందన్నా తింటాదో తాగుతాదో కాంత యిశారించుకో" అంటూ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు, కానీ తలుపులేసుకోలేదు.

జరుగుతున్నదంతా జీర్ణించుకోలేక బిక్కు బిక్కు మంటూ నిలబడ్డాను నేను. ఆమె నన్ను, నా పరిస్థితినీ అంచనా వేసినట్లుంది.

"రామ్మా పాపా! ఏం బయపడద్దులేమ్మా. కరణమప్ప మాకు బాగా కావలసినోళ్ళేలే. తెల్లారతానే ఎల్లిపోదువుగానీ" అంటూ తన గదిలోకి దారి తీసింది.

మూయని గది తలుపుల వైపు చూస్తూ అలాగే నిల్చున్న నన్ను చూసినట్లుంది.

"రా పాపా! ఏం బయపడొద్దు. మా రెడ్డి తాగుతాడే గానీ శానా మంచోడమ్మా"

"తీరా మునిగాక చలేమిటి? గాలేమిటి?" అనుకుంటూ నేనూ గదిలోకి చేరాను.

అరటి పండ్లు, వేడివేడిపాలు తెచ్చియిచ్చిందా యిల్లాలు. బాగా శుభ్రంగా ఉతికిన దుప్పట్లు పరిచి పడుకొమ్మంది. తనూ నాతోపాటు కిందనే పడుకుంది. ఏమైనా మూయని ఆ గదితలుపులు మధ్యమధ్యలో బెదిరిస్తూనే ఉన్నాయ్. నా అవస్థ గమనించిన అనసూయమ్మ లేచి వెళ్ళి తలుపులు మూసి, నావంక చూసి నవ్వింది.

ఆ రోజు నిద్రలేని రాత్రి గడిపానేగానీ సమయం గడిచేకొద్దీ ఆ మనుషులలోని నీతీ - నిజాయితీ పట్ల గౌరవభావంతో నిండిపోయింది నా మనసు.

అచ్చు అడవిలాంటి నిర్జన ప్రదేశంలో తాగుబోతుల సమక్షంలో, తాము ఏం చేసినా అడిగే నాధుడులేని వాళ్ళ సామ్రాజ్యంలో వయస్సులో ఉన్న ఒంటరి ఆడపిల్ల యింత నిర్భయంగా, ఒక రాత్రి గడపగలిగిందంటే... ఓహ్, యీ మధ్యకాలంలో నమ్మలేని ఒక అద్భుత సత్యం.

అంచెలంచెలుగా పెరుగుతున్న టెక్నాలజీ వల్లకావచ్చు, గ్లోబలీకరణ పేరుతో జరుగుతున్న మార్పులావల్ల కావచ్చు, అసలు ఫలితాల మాటెలా ఉన్నా, జరుగుతున్న దుర్ఘటనలను తల్చుకుంటేనే ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది. మానభంగాలు, హత్యలు, యాసిడ్ దాడులు, కిడ్నాప్‌లు, పైశాచిక ప్రేమలు, ఒకటేమిటి? ఆడపిల్లల కన్నా తలిదండ్రులు బతికుండగానే నరకం అనుభవిస్తున్నారు.

ఒక మనోహర్, ఒక రామ్‌సింగ్, ఒక శివకుమార్... యిలా ఎంతోమంది తమ కామదాహానికి ప్రత్యూష, శ్రీలక్ష్మి, ఆయిషా, మీరా నిర్భయలాంటి అభం శుభం తెలియని ఆడపిల్లల జీవితాలను బలిచేసి మొగ్గలోనే తుంచివేస్తున్నారు.

ఈ కామ పిశాచులంతా మంచి కుటుంబ నేపథ్యం ఉన్నవారే. ఉన్నత విద్యావంతులే. అయితే జీవితానికి అత్యవసరమైన నైతిక విలువలు మృగ్యమై తమను, తమతోపాటు ప్రేమించిన అమ్మాయిలను, కన్న తలిదండ్రులను జీవచ్ఛవాలుగా కడతేరుస్తున్నారు.

విద్యాహీనులు, అనాగరికులుగా ముద్రవేయించుకున్న ఆ పల్లెప్రజలలో ఎంత నిజాయితీ, ఎంత సఖ్యత, ఎంత సంస్కారం. చదువుకు, సంస్కారానికి ఏ సంబంధంలేదని నిరూపించింది నా జీవితంలోని యీ సంఘటన.

ఇవన్నీ ఆలోచిస్తూ, ఎప్పుడో నిద్రపట్టింది. ప్రొద్దున లేచేటప్పటికి ఏ మాత్రం, అలసట, బెదురు లేవు. పైపెచ్చు ఏదో తెలీని ఆనందం, మాటల్లో చెప్పలేని అనుభూతి. ఒకవేళ మాటల్లో చెప్పినా అర్థం చేసుకోలేని వారి అమాయకత్వం. స్వచ్ఛమైన గంగాజలంలా, తెల్లని పావురాలు అందించే శాంతి సందేశంలా మనసు ఎంతో హాయిననుభవించింది.

ఇంతలో పాలేర్లు నా సంచి ఒకరు, మామిడి పండ్ల గంప నొకటి చేతుల్లో పట్టుకుని.

"పదమ్మా! అప్పగారింట్లో యిడిసి పెట్టొస్తాం పద" నన్ను తట్టిలేపినట్లయింది.

అనసూయమ్మ కుంకుమ బొట్టుపెట్టి, రవికెల బట్ట తాంబూలమిచ్చి వీడ్కోలు పలికింది.

అంతవరకు యువతలకు రాకుండా గదిలోనే ఉన్న రెడ్డితో "పోయి వస్తానప్పా. ఎంతగానో భయపడిన నన్ను మీరు ఎంతగానో ఆదరించినారు. మీరు చేసిన మేలు ఎప్పటికీ మరచిపోలేను" అంటూ సెలవు తీసుకుంటున్న నావైపు ఆప్యాయంగా చూశాడు రెడ్డి.

ఇంటి దగ్గర దిగబెట్టిన ఆ పాలేర్లకు కడుపు నిండా భోజనం పెట్టి, పర్సులోనుండి రెండు యాభై రూపాయల నోట్లు చేతిలో పెట్టాను. ఆ నోట్లను చూసి వాళ్ళ కళ్ళల్లో కనిపించిన వెలుగు ఎప్పటికీ మరచిపోలేనిది.

Click here to share your comments on this story